

zimski **KORAKI**

SMO ŽE NA POLOVICI POTI

Našim učencem, učiteljem in staršem!

Ure in dnevi slehernega šolskega leta so največkrat med seboj zelo podobni, ne samo po tem kako in na kakšen način smo jih preživel v šoli, temveč tudi po nekaterih naših željah in pričakovanjih. Največkrat so prav ta prepletena z veseljem, smehom, humorjem in še čem. Takšna bi naj bila sodobna šola. Vendar ne takšna, da bi v njej samo »uživali« brez dela in truda.

Vsaka dobra šola je tista, ki veliko zahteva in veliko tudi daje. S pričakovani mi rezultati, ki ste jih dosegli smo lahko kar zadovoljni, čeprav ugotavljamo, da bi lahko bili še boljši. Znanje namreč mora postati vrednota, ki vam bo odstirala lepšo in varnejšo prihodnost.

V prvem delu šolskega leta se je zvrstilo veliko preverjanj, kjer ste morali dokazovati vaša znanja. Pokazali ste dobre rezultate, ki so plod našega strokovnega dela in vaših prizadevanj. Z doseženimi uspehi na različnih področjih ste v preteklosti že izkazovali naklonjenost in pripadnost tudi svoji šoli. Želim, da še naprej ostanete takšni. To je pogoj, da bomo lahko tudi v bodoče skupaj dosegali še več. V šoli niso merljivi samo dosežki; šola je tista, ki nam je v pomoč pri vzgoji in je hkrati tudi tista, ki nas nenehno sooblikuje, pa naj bo to osebno ali še kako drugače. Želimo, da bi naša šola tudi v prihodnje postala shajališče dobrih idej in znanja, obenem pa varen in prijeten »drugi« dom našim otrokom.

Četudi smo pri koncu prve polovice se je potrebno vedno znova vprašati ali je bilo v šoli ali vrtcu vse dobro ali morda celo odlično. Vse dokler nas bodo omikale takšne misli se nam ni potrebno bati, da šola ali vrtec ne bi bila ali postala še boljša.

Ravno zato še vedno ostaja veliko dilem tudi o tem, kakšna je lahko kakovostna šola. Po drugi strani zato obstaja cela vrsta evalvacijskih in drugih načinov, ki dokazujejo, da lahko takoj povemo kakšna šola je kakovostna ali kako to lahko postane.

Kakovostna šola mora prestati tudi test preverjanja občutka smiselnosti srečevanja, bivanja, truda v njenih okvirih. Seveda pri tem ne kaže pozabiti, kar smo omenili zgoraj, da mora biti tudi »malo zatežena«, da mora biti zahtevna in takšna, ki bi naše otroke opremila z uporabnimi znanji.

Šola naj ne bo samo učenje; je prostor za naša skupna prijateljstva in naše skupne želje.

Tudi v prihodnje vam želim, da bi bili naši šoli in vrtca prežeti s sproščenimi nasmehi in veseljem naših otrok. Še naprej pa naj ostaneta varno in prijetno okolje za naše otroke.

Ob prehojeni prvi polovici tega šolskega leta vam želim, da si prihranite še veliko moči za konec; ta bo hitro. Do »finala« pa nas loči samo še nekaj manj kot 90 šolskih dni.

Uživajte otroštvo in mladost in naj vam dnevi hitro minevajo.

Zimskega 30. januarja 2013

vaš ravnatelj

mag. Mirko Žmavc, spec., prof.

NE MOREŠ ZASPATI, MALI MEDO ?

V starostni skupini od 1 – 2 let so otroci poslušali pravljico:
»Ne moreš zaspati, Mali Medo? Sledilo je podoživljanje vsebine in ustvarjanje.

Nastali so naslednji posnetki:

Strokovni delavki: Marjeta in Maruša

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA

JANŽE: je rdeče beli traktor Steyr. Kupila sta mi ga mamica in ati za rojstni dan.

LAN: ... je črno rdeči Ben 10. Na hrbtu ima krila. Je reševalec in pomaga ljudem. Mamica in ati sta mi ga kupila za rojstni dan.

ROK:je zeleni kombajn John Deere. Podarila mi ga je mamica.

LARA: ...je rdeča muca. To je bilo darilo mamice in atija.

IVANA: ... je medvedek. Dobila sem ga od brata Urbana, ko sem bila še dojenček. Je zelo mehek, zato vsako noč spi z menoj.

MIHA: ...je oranžni avto. Kupil sem si ga s svojim

denarjem. Spuščam ga po dirkalni stezi.

MATIJA: ...je belo rdeči Ben 10. Na glavi ima dvojne oči, na telesu pa ima dva para rok in dve nogi.

BRINA: ...je medvedek. Ima kapo in šal. Kupil mi ga je ati. Igrava se šolo: on je učenec, jaz pa učiteljica. Vsako noč prespi pri meni.

MARUŠA: ...je balerina Barbi. Kupila sta mi jo ati in mami. Premikam ji noge, da pleše. Pospravljam jo k drugim Barbikam.

SERGEJA: ...je rjavi medvedek. Kupila sta mi ga ati in mamica, ko sem bila še dojenček. Vsako večer ga nesem v posteljo in mu zaupam, če sem žalostna ali vesela. Igrava se vzgojiteljico in otroka.

Zimski Koraki

JURE: ...je rjavi medo. Kupila sta mi ga mama in ata, ko sem bil majhen. Spi z menoj.

EVA: ...je rjavi medvedek. Kupila sta mi ga oče in mama za rojstni dan. Rada ga oblačim. Nesem si ga v posteljo, kjer spi ob meni.

JAN: ...je rumeni avto. Tim in jaz se igrava z njim. Potiskava si ga eden proti drugemu. Podaril mi ga je brat.

Učenci 1. a z učiteljico Anico Borko

Športni dan pri gomilah v Brengovi.

Izdelava igre Spomin na tehniškem dnevu.

TO SMO MI, PRVOŠOLCI

Kaj najraje počnemo:

AMADEJA - zelo rada pojem in se učim;

DANIJELA - najraje se igram;

FILIP - rad se učim in v zimskem času kepam;

IZTOK – zelo rad igram nogomet, se učim in pozimi delam snežake;

NIKA - najraje gledam risanke in se igram;

ŽIGA - rad se igram, gledam risanke in jaham konja;

NEJC - rad gledam risanke in zelo rad igram nogomet in košarko;

SAŠO - rad se igram in gledam risanke;

TINA – rada se igram z Barbikami in gledam risanke;

NINA – rada pojem in plešem in se igram z Barbikami.

Razredničarka Suzana Klasič

MALI KUJARJI

Učenci 2. a razreda smo izdelali Razredno kuharico. Vsak učenec je prinesel svoj najljubši recept. Vse recepte smo lepo uredili in okrasili, nato pa smo jih prilepili na trši papir. Oblikovali smo še naslovno in zadnjo stran, nato je učiteljica recepte zvezala in 'knjiga receptov' je bila pripravljena.

Vsak učenec bo odnesel Razredno kuharico domov za en teden. V tem tednu bo skupaj s svojimi starši pomagal skuhati izbrano jed.

Odzivi so bili sledeči:

Tia, preizkusili smo tvoj recept za rojstnodnevne mafine. Bili so odlični. Pri pripravi je sodelovala tudi Zoja in se izkazala kot zelo dobra pomočnica.

Družina Šalamun – Vršič

Lukas, tvojemu receptu smo dodali zelenjavo in sir. Lasagna je bila zelo dobra, Zala je pojedla veliko porcijo (še več kot po navadi).

Družina Zagoršek, Smolinci

Zala, tvojemu receptu za palačinke smo odvzeli sladkor - bile so odlične! Filip ne sme zaužiti preveč sladkorja! Za nadev smo uporabili jagodno marmelado.

Družina Živko, Cerkvenjak

Lara, juha je bila zelo dobra. K juhi sva dodali malo kislih domačih jurčkov. Velik lonec je bil kar naenkrat prazen.

Družina Šalamun

Piškoti so bili zelo, zelo dobri. Spekli sva jih veliko v različnih oblikah. Tudi premazali sva jih z belo barvo.

Porabili sva res veliko časa, a vseeno bilo je super. Nekaj sva jih razdelili, ostale pa bomo pojedli doma.

Družina Šalamun

Učenci 2. a z učiteljico Polono Pangrčič

VILA NINA

Nekoč je živela vila Nina, ki je čarala. Letela je po nebu in srečala prijateljico Ano. Ona pa je imela palico, ki ni znala čarati. Leteli sta in leteli ter naenkrat zagledali ptico, ki je imela zlomljeno perut. Nina in Ana sta ji pomagali. Povili sta ji perutko in odleteli domov. Pri tem nista potrebovali čarovnije. Veseli sta odleteli domov in živeli srečno do konca svojih dni.

Nika Ilešič, 2. b

PTIČJA HIŠICA

Nekoč sva šla z mojim mlajšim bratcem Jakobom na sprehod in sva na poti domov zagledala ptičjo krmilnico. Atija sva prosila, da tudi nama pomaga narediti ptičjo hišico. Ata je ptičjo krmilnico kupil. Doma smo jo nasadili na kol. V krmilnico smo nasuli ptičjo hrano in čakali na ptičke. Videli smo, da ni priletel noben ptič. V nedeljo smo šli k babici na kosilo. Videli smo, kako krmi ptice kar na okenski polici. Na polico je priletelo mnogo lačnih ptičkov, ki so pojedli vso zrnje. Ko smo prišli domov, je bila tudi naša krmilnica prazna.

Anamarija Roškar, 2. b

MOJ SNEŽAK

Nekega dne sem delal snežaka. Snežaku sem dal metlo, obleko in še šal. Kapa je bila premajhna. Ime sem mu dal Grozni. Mama mi je skuhala korenčkovo juho. Vzel sem korenček in ga dal snežaku za nos.

Nino Pečnik, 2. b

Nekega dne sem se zbudila in sem videla, da je zapadel sneg. Odločila sem se, da grem delat snežaka. Oblekla sem se in šla ven. Prišla sta moja bratranca Leon in Sandi in šli smo delat snežaka. Naredili smo mu trup in glavo. Na glavo smo mu dali lonc in oči iz gumbov, nos iz korenčka in usta iz gumbov. Na telo smo mu dali gumbe. Dan se je končal in imeli smo se lepo.

Melani Matjašič, 2. b

MOJ SNEŽAK TONČEK

Nekega dne sem se zbudila in zagledala veliko snega. Takoj sem se oblekla, umila in počesala ter stekla na zajtrk. Za zajtrk sem imela veliko zrelo banano in hrenovko. Nato sem se oblekla v mavričen kombinezon in odšla ven. Ko sem prišla ven, sem se zelo ustrašila, kajti zagledala sem snežaka. Rekla sem: »Kako ti je ime?« Odgovoril je: »Tonček.« Snežak Tonček je bil pokrit z rdečo kapo in okoli vratu je imel moder šal. Vprašal me je, če bi se šla kepat. Rekla sem, da lahko. In tako sva se kepala vse do noči. Imela sva se lepo.

Vanessa Repič, 2. b

KOSTANJEV PIKNIK

V jesenskem času smo učenci z razredničarko povabili starše na pogovorno uro s peko kostanjev. Učenci smo

Zimski Koraki

skupaj s Tomijem pripravili vse za kostanjev piknik. Igrali smo se skrivalnice, igre na igrišču vrtca in nogomet. Z Vaneso, Renejem in Tamaro smo pripravili plesno točko. Komaj smo čakali, da bodo kostanji pečeni! Ko je bilo pogovorne ure konec, smo se skupaj z učiteljico in starši posladkali z njimi. Bili so zelo okusni.

Nuša Lajh, 3. a

POHOD NA LOVRENŠKA JEZERA

V nedeljo, 14. oktobra 2012, sem se udeležila planinskega pohoda na Lovrenška jezera.

Iz Cerkvenjaka smo se odpeljali z avtobusom do Rogle. Tam smo imeli pol ure časa za malico. Potem smo pot nadaljevali peš. Po uri in pol hoje smo prispeli do Lovrenških jezer.

Ko smo si jih ogledali, smo se odpravili do koč na Pesku. Ta del poti je trajal približno dve uri. Pri koči na Pesku smo pohod zaključili s kostanjevim piknikom. Planinski pohod mi je bil zelo všeč.

Tamara Borko, 4. a

TEHNIŠKI DAN

V 4. a razredu smo izdelovali smrečice. Potrebovali smo stiroporni stožec in kos papirja zelene barve. Tudi brez bucik ni šlo.

Najprej smo narezali trakove dolge 10 cm, jih preložili na polovico in konca traka prekržali. Speli smo ju z buciko, s katero smo tako pripravljen trak pritrdili na stožec. Trake za vrh stožca smo na koncih zavihali s škarjami.

Nazadnje smo smrečico okrasili s kroglicami iz aluminijaste folije.

Smrečice smo prodajali na bazarju. Z njimi ste lahko okrasili dom za praznike.

Alen Ploj, 4. a

Tako smo ustvarjali.

Dokončani izdelki na razstavi.

NARAVOSLOVNI DAN ČETRTOŠOLCEV

Skrbno in natančno smo merili, žagali, brusili, lepili in sestavljali voziček na notranji pogon.

Nazadnje smo z njimi tekmovali v dolžini opravljene poti.

STRAŠEN STRAH JE STOPILO V RAZRED

V sredo dopoldne smo s sošolci čakali na učiteljico. Pogovarjali smo se in igrali, dokler ni nekdo potrkal na vrata. Vsi smo zavpili naprej.

Vstopil je strah, ki je imel velike gromozanske oči, na široko odprta usta, razcefrana oblačila in preluknjane čevlje. Vsi smo se skrili. Eni pod mize, drugi v omare in tretji so tekali kot kure brez glave. Spraševali smo se, če je ta strah mogoče pojedel učiteljico?

Ta strah je s sebe slekel masko in videli smo, da je bila strah učiteljica. Poklicala nas je k sebi in vprašala, če še ne vemo, da je danes prvi april.

Vsi smo se nasmejali in naš strah je odšel.

Gašper Kavčič, 4. a

TA STRAŠNI STRAH

V 4. a nas je petnajst učencev. Vsakega od nas je kdaj strah.

Najbolj nas je strah, ko nimamo domače naloge. Bojimo se, kaj nam bo rekla učiteljica. Mene je najbolj strah, ko sprašujejo in nisem pripravljen. Strah me je tudi starejših učencev, ker so nekateri nesramni. Bojim se, da bi bil kdo nasilen.

Naučiti se moramo postati pogumni, da nas bo manj strah.

Patrik Žvajkar, 4. a

STRAŠEN STRAH JE STOPILO V RAZRED

Prebudim se v lepo in vedro jutro. Hitro skočim v kopalnico, se uredim in oblečem.

Na poti v šolo opazujem drevesa, ki se mi zdijo nekam velika in njihove krošnje se preveč sklanjajo nadme. Želim si, da čim prej pridem do šole. Končno. V šoli sem varen. Pred začetkom pouka si vedno pripravim zvezke za prvo uro. Odprem torbo. Torba pa prazna zre vame in mi reče, da je zelo lačna. Debelo pogledam. Obrnem se k sošolcu in ga hočem vprašati, če ni danes malo čuden dan. A besede nikakor nočejo iz mojih ust. Postane me zelo strah. Naenkrat se moja torba pojavi pred mano. Ima strašne zobe, ki so zelene barve. Iz ust ji teče sluz in kriči, da nas bo vse požrla. V razredu vsi zakričimo in vpijemo na pomoč. Tisti trenutek vstopi v razred učiteljica in zahteva mir v razredu. Obstanemo kot vkopani. Torba se umiri in že je na svojem mestu. Vsi se spogledamo in ni nam nič jasno. Učiteljice smo vsi zelo veseli, le moja torba tokrat trepetala pred njo. Očitno je učiteljica bolj strašna od torbe.

Naenkrat pa me zaboli glava. Spoznam, da so to le strašne sanje, da sem zaspal kot top in da se mi zelo mudi v šolo. Glava pa me boli le od lego kock, ki so se znašle pod mojo blazino. Še sreča, da je moja torba samo navadna torba.

Klemen Kocmut, 4. a

KRALJIČNA NA ZRNU GRAHA

(nadaljevanje pravljice)

Po poroki sta kraljevič in kraljična srečno živela na gradu. Nekega dne je prišel na grad grozen zmaj. Hotel je, da mu vrnejo njegovo lepo kraljično, s katero se je nameraval poročiti. Kraljevič in kraljična sta bila zelo prestrašena, zato sta zmaju ponudila vso bogastvo, samo da bi ju pustil pri miru. Zmaju pa ni bilo do denarja. Vzel je kraljično in jo odpeljal na svoj grad za sedmimi gorami.

Ubog kraljevič je vsak dan premišljeval, kako bi rešil svojo ženo. Odšel je na pot iskat zmajev grad.

Zmaj je medtem pripravljaval vse za poroko. Kraljično je imel zaklenjeno v stolpu. Jokala je in jokala, dokler ni nekega dne prišel kraljevič. Z mečem je ubil zmaja in tako rešil kraljično. Vesela sta se odpravila domov, kjer sta srečno živela do konca svojih dni.

Sara Kramberger, 4. b

Maruša Hercog, 1. a: Sušenje perila

Lan Prosič Vrbnjak, 1. a: ilustracija besedila Kuža Luža

Matija Omulec, 1. a: Let ptic na jug

MOJE NAJBOLJŠE POČITNICE

Juhu, počitnice! Malo sem bila doma potem pa sem šla k bratu na počitnice. Tam sta bila tudi Luka in Bojan. Igrali smo nogomet in badminton. Tudi na računalnik nismo pozabili. Odpeljali smo se na krajši izlet na Pohorje. Tam sem se prvič peljala z gondolo. Upam, da to ni bila moja zadnja vožnja, saj mi je bila zelo všeč.

Ti trije dnevi pri bratu so hitro minili in že sem se morala vrniti domov.

Laura Zorec, 4. b

SOVA

(predstavitev živali)

Sovo bom opisala zato, ker mi je všeč njen glas. Videla sem jo le na sliki.

Dolga je od 37 do 45 cm. Razpon kril ima od 92 pa do 94 cm.

Samec in samica sta enakobarvna. Zgoraj sta temno siva ali svetlo rjava, spodaj pa rumenkasto rjava. Sova ima v perutih vzdolžne in prečne temnejše lise. Ima veliko okroglo glavo. Drobnno perje okrog oči oblikuje obraz, ki je sive ali rjasto rjave barve. Ukrivljen kljun je precej skrit v perju. Noge ima porasle do krempljev.

Živi v gozdovih, večjih parkih, sadovnjakih ter drevoredih, pa tudi v večjih mestih. Gnezdi v votlih drevesih, v starih krakuljih, sračjih in vranjih gnezdih. Gnezdi tudi na skednjih in kozolcih, raznih poslopjih in opuščeni kunčjih luknjah.

Hrani se z manjšimi sesalci, ptiči (od kraljička do goloba), loti pa se tudi rib, dvoživk, žuželk ...

Samec se oglašja huu - hu - huuu, samice pa kuvitt, kuvitt. Vrskanje sove slišimo od zgodnje pomladi pa do pozne jeseni. Mladiči se oglašajo cvileče škripajoče, kar spominja na odpiranje in zapiranje vrat z zarjavlimi tečaji. Sove, enako kot pri nas, nikjer na svetu niso na dobrem glasu.

Parjenje poteka od konca januarja do maja.

Samica znese od 3 do 5 belih jajc, ki jih zvali v 28 do 30 dneh. Samec prinaša hrano samici, kasneje pa celi družini. Prvih deset dni samica mladičev sploh ne zapusti. Mladiči zapustijo gnezdo v 36 dneh.

Življenjska doba traja od 6 do 10 let, pri nekaterih sovah pa več kot 23 let.

Ker sem sovo videla le na sliki, si želim, da bi jo videla tudi v naravi.

Tanja Gavez, 4. b

BOŽIČ IN NOVO LETO

Na božični večer smo postavili jelko, pod njo pa darila. Pri nas je takšna navada, da darila odpiramo na božični večer. To leto smo se najprej zbrali vsi pri babici. Ko smo odprli darila, smo se vsi odpravili k nam. Med mojimi darili je bilo marsikaj zaželenega. Tudi drugi sorodniki so bili veseli svojih daril.

Po končanem odpiranju daril smo se odpravili k polnočnici.

Naslednji dan smo obiskali še ostale sorodnike. Po večerih so odrasli kartali, mi otroci pa smo gledali božične filme in igrali družabne igre. En dan nas je babica iz Cerkvenjaka povabila na kosilo, potem pa smo se odpeljali na Hrvaško k družini Salaj. Tam smo si ogledali milijon lučk, ki so postavljene na štiri hektarje velikem posestvu.

Novo leto smo dočakali doma. Ata je pripravil ognjemet, mama pa je napekla same dobrote. Po polnoči smo si voščili s sosedi.

Po čudovitem novoletnem dnevu so se počitnice končale.

Sergej Ilešič, 4. b

JESENSKI SPREHOD PO GOZDU

Bil je sončen popoldan. Z mamo sva se odločili, da greva v gozd, kjer se bova nekoliko sprostili in poslušali ptičje petje. Tudi jurčkov bi bili zelo veseli.

Vzeli sva košaro in se odpravili.

Že ob vstopu v gozd je mama našla marele. Šle sva naprej. Našla sem lepo ptičje pero. Na veji smreke sem zagledala veverico, ki se je hitro skrila v krošnjo.

Nekoliko naprej sva z mamo spet našli marele in jurčka. Najina košara se je kar polnila.

Ker je čas hitro tekkel, sva se začeli pomikati proti cesti, ki vodi do doma.

Ob gozdu naju je pozdravila še srna. Šli sva počasi, da je ne bi preplašili.

Na poti domov sva se pogovarjali o vsem, kar sva videli.

Upam, da bodo gozdne živali imele čez zimo dovolj hrane in jih bom prihodnje leto spet videla v gozdu.

Lana Kreft, 5. a

MOJ PRVI IZDELEK V 5. RAZREDU

Imeli smo naravoslovni dan. Pri zadnji razredni uri nam je učiteljica povedala, da bomo oblikovali hladilno torbo.

Dan smo začeli s pogovorom o toploti in temperaturi.

Po malici smo na mize dobili načrt za oblikovanje izdelka. Takoj sem ugotovila, da bom najprej morala narisati mrežo kvadra.

Preden smo začeli z delom smo se dogovorili, kako bo potekalo. Da smo narisali dovolj veliko mrežo, smo izmerili višino in širino pločevinke ter debelino stiropora. Zapisali smo podatke na projekcijo, ki je bila na tabli in se lotili dela.

Učitelj likovne vzgoje je v tem času rezal primerne dele stiropora. To je delal z zanimivim pripomočkom – stironožem, naša razredničarka pa je spremljala naše delo, nam svetovala in po potrebi tudi pomagala. Kasneje nam je pokazala, kako se reže stiropor.

Sledilo je izrezovanje, lepljenje stiropora in sestavljanje hladilne torbe.

Z izdelkom sem bila zadovoljna. Torbo sem okrasila še z barvami in postavila na mizo, kjer smo pripravili razstavo vseh izdelkov.

Sledil je še pogovor o delu, izdelkih in našem počutju pri delu.

Na koncu smo bili nagrajeni še s pohvalo naše razredničarke.

Urška Matjašič, 5. a

Pri uri slovenščine smo brali besedilo o palačinkah. Odločili smo se, da jih bomo pri gospodinjstvu tudi mi pekli.

Šli smo v kuhinjo, ki je namenjena uram gospodinjstva. Vsak si je spekel svojo palačinko.

Pripravili smo testo. Vita in Nuša sta prinesli sestavine, ki sta jih dobili pri kuharicah.

V posodo smo zlomili dve jajci, dodali mleko, moko, ščepec soli in dobro premešali.

Testo je bilo pripravljeno.

Lahko smo začeli s pečenjem. Nihče ni hotel začeti. Po prigovarjanju učiteljice se je sošolka Nuša le opogumila. Vzela je ponev in jo pristavila na gorilnik. Vanjo je vlila testo, ga lepo razporedila po ponvi in prva palačinka je že bila na krožniku.

Potem smo bili na vrsti še ostali. Palačinke so vsem uspele.

Pospravili smo kuhinjo in se vrnili v učilnico.

Klara Grdja, 5. a

Zimski Koraki

Učiteljica nam je predlagala, da tudi mi spečemo palačinke tako, kot jih je spekla Katja, o kateri smo brali pri slovenščini.

Pri uri gospodinjstva smo odšli v manjšo kuhinjo, katera se nahaja na spodnjem hodniku. Posedli smo se, se pogovorili kako bo potekalo delo in kmalu začeli.

Pripravili smo si potrebne sestavine. Iz njih smo pripravili testo. Kmalu je zadišalo po kuhinji. Vsak si je spekel svojo palačinko in jo namazal z evrokremom ali marmelado.

Palačinka mi je dobro uspela. Bila je okusna.

Ko smo pospravili kuhinjo, smo vsi veseli odšli v razred.

Vita Kovačec, 5. a

Sergeja Firbas, 1. a: Prvi šolski dan

Sanja Ilešič, 3. b

Mojca Šilak, 3. b

Ticiano Esih, 3. b

Sanja Ilešič, 3. b

KDO SEM?

Ime mi je Nina. Stara sem deset let. Imam dolge lase rjave barve. Sem majhne postave. Rada sem vesela in rada dolgo spim.

Sem učenka 5. razreda. V svojo osebno mapo sem zapisala, da je moja najljubša barva vijolična in da najraje jem špagete. Moja pijača je voda. Ne maram kislega zelja. To ni edina stvar, ki je ne maram. Tudi zobozdravnik in nauk o glasbi sta to.

Imam štiri leta mlajšega brata. Če me razjezi, zaplešem ob melodiji Mika. Tudi sicer imam rada glasbo in ples. Plešem hip – hop, igram flavto in obiskujem pravljlični krožek.

Za pouk se pripravljam v svoji novi sobi. Zelo mi je všeč.

Nina Černel, 5. a

Sem Nuša Gavez. Rodila sem se 27. junija 2012. Ko sem bila majhna, sem rada kaj ušpičila. Vrtec sem obiskovala pri Lenartu, ker je mama bila tam zaposlena. Živim v Vitomarcih, v naselju Drbetinci.

Imam veliko sorodnikov.

Šolo že od prvega razreda obiskujem v Cerkljenjaku. Sem učenka 5. razreda. V šoli se zelo dobro počutim.

Rada bi postala učiteljica. Vem, da je do tja še dolga pot. Potrudila se bom in pridno učila.

Moja najljubša jed je špinača, ki jo seveda ne morem jesti brez pire krompirja.

Nuša Gavez, 5. a

POTOVANJE V ANGLIJO

Bilo je v poletnih počitnicah, ko sem končal prvi razred. Z dedkom in z babico sem odšel v Anglijo. Začelo se je tako. Lepega sončnega dne sem s starši odšel k babici in dedku. Popoldne sem z njima sedel v avto. Poslovil sem se od staršev in brata. Nato smo se odpeljali v Ljubljano. Pot je bila zelo dolga. Komaj proti večeru smo prispeli do tovornjaka. Ko smo izstopili smo zaklenili avto. Zagnali smo motor tovornjaka in se podali na pot. Dedi je moral voziti celo noč.

Čez par dni smo prispeli do trajekta. Peljali smo se dolgo, na trajektu sem videl pravo formulo. Zapeljali smo se s trajekta in dedi mi je povedal, da v tej državi vozijo obratno, kot pri nas. Zdelo se mi je zelo čudno. Ob cesti sem zagledal parno lokomotivo. Babica mi je povedala, da jih je še kar nekaj, ki jih tam uporabljajo.

Dva dni pozneje smo zvečer vozili po zelo ozki cesti, ki je bila zelo nevarna. Malo pred nočjo smo se ustavili pred tovarno. Bilo je zaprto. Odšli smo spat. Zgodaj jutraj smo

naložili tovornjak. Dopoldne smo se odpeljali. Peljali smo se mimo kmetij, pašnikov, gozdov in polj.

Čez en dan smo prispeli v tovarno. Tam smo raztovorili in naložili nov tovor, ki je bil namenjen v Koper. Ko smo v Kopru raztovorili, smo se s praznim tovornjakom odpravili v Ljubljano. Prispeli smo šele pozno ponoči. Nato smo se odpeljali domov.

Zelo mi je bilo všeč, najbolj pa na trajektu.

Danny Pečar, 5. b

PRAVLJIČNI GOZD IN ŠKRAT GODRNJAVČEK

Ali poznate gozd? No, potem pa naj vam povem zgodbo, Zgodbo o čudežnem gozdu.

Davno zelo daleč v stran je stal mogočen gozd. V njem živijo škrati dobrega srca. Živali so prijazne in škrati večkrat dobijo obisk. Nekega dne je škrat Godrnjavček godrnjal tako kot še nikoli prej. Nihče ga ni maral, ker je nagajiv, čeprav hoče le pomagat. A enkrat se je zgodilo v gozdu nekaj nenavadnega. Vsi so izginili! Od začetka je mislil, da je to potegavščina. Ko je spoznal, da ni, je odšel z željo, da jih najde. Hodil je dolgo in počasi. Ko je prispel do konca gozda, je v daljavi zagledal majhno hišo s slamnato streho. Pogumno je stopil naprej. Sternilo se je in je malo počival in odšel naprej. Prispel je do hiše, splezal na okno in pogledal noter. Videl je kletke, v njih pa škrate, tudi čarovnika Baltazarja, ki je mešal napoj. Sklenil je, da počaka, da zaspí. Čarovnik je hitro šel spat. Ko je zaspal, je odšel Godrnjavček v kočó. Bil je tiho, da ne bi zbudil Baltazarja. Počasi in previdno je odšel do kletke. Videl je veliko ključavnico, ki je bila zaklenjena. »Počakajte, osvobodil vas bom.« Odšel je k Baltazarju, splezal po nogi, iz žepa vzel ključ in ga počasi odložil na tla. Odnese ga je k mizi, a dvigniti je ni mogel. Vzel je ogrlico in na en konec privezal ključ, splezal na mizo in vlekel, dokler ni z vlekel ključa na vrh. Odnese ga je do ključavnice in ga obrnil. Ključavnica se je odklenila in padla na tla.

Ko so bežali, je Baltazar močno smrčal. In srečno so živeli do konca svojih dni.

Danny Pečar, 5. b

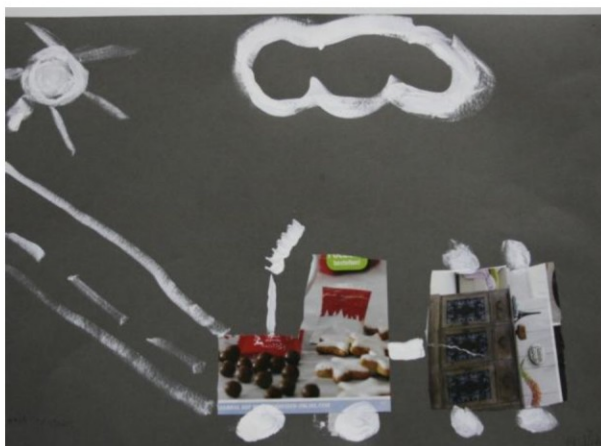
Pri nas je vedno pestro ...

Karin Šalamun, 2. a

Rene Zorman, 2. a

Nuša Kolmanič, 2. a

Larisa Weingerl, 8. b

Lara Lovrec, 2. a

Rene Štelcar, 3. a

Tilen Žmavc, 6. a

Mario Kramberger, 9. b

Aljaž Kukovec, 5. a

Patricija Čuš, 7. b

Uroš Pelcl, 8. b

PRAVLJIČNI GOZD

Nekega doolgočasnega dne smo se s prijatelji odpravili na potovanje v domišljijo, v pravljčni gozd.

V soboto popoldne smo se s prijatelji imeli »brezveze«. Takrat smo se z domišljijo odpravili v pravljčni gozd. Ta gozd je bil nekaj posebnega, cel je drhtel, dišal in cvetel. Imel je veliko živali in rastlin, največ pa plodov. Videti je bilo, da nima konca. Ko smo videli bazen, smo kar padli vanj. Bilo je zelo dobro, plavali smo v mrzlem bazenu. Zelo smo uživali v senci, ležali smo na ležalnikih in pili sok. Tam je bil tudi motel. Imel je raznovrstno hrano in pijačo. Tam smo prespali deset dni. Imeli smo se super. Imeli smo obleke, čevljičke, krila, majice, hlače, torbice in ličila. Bilo je pravo kraljestvo. Res je bilo kul. Naenkrat pa - tok, tok! Slišali smo korake, ki so se približevali sobi.

O ne, bile so mame. Ko so stopile v sobo, so bile jezne, ker so mislile, da nismo pospravili sobe. Sedeli smo na postelji. Ni bilo več pravljčnega gozda, pa tudi dolgočasili se nismo več, saj je bil sprehod po domišljiji čudovito doživetje.

Blažka Krepša, 5. b

NARAVOSLOVNI DAN

27. 11. 2012 smo imeli naravoslovni dan. Zjutraj smo se zbrali pred učilnico slovenščine. Prišla je razredničarka in učiteljica Urška. Najprej smo si ogledali videokaseto Vse o trdnih snoveh, kapljevinah in plinih. Prikazovala je razne poskuse, kroženje vode ... Sledil je poskus z ledom. Vzeli smo gorilnik, stojalo za gorilnik in izparilnico. Na izparilnico smo dali kocko ledu. Začela se je taliti, nato je voda začela izparevati. Naslednji poskus je bil z jodom. V epruveto smo dali košček joda. S ščipalko smo epruveto držali nad gorilnikom. Malo smo počakali in že se je v epruveti začel delati vijolični dim. Ker je strupen in neprijetnega vonja smo epruveto zamašili z vato.

Nato smo imeli malico. Po malici smo šli nazaj v razred in smo poimenovali laboratorijsko orodje. Potem smo spoznali še mikroskop in njegove dele. Vzeli smo del rastline in jo opazovali pod mikroskopom. Dobili smo učne liste, na katere smo narisali kar smo videli.

Dan mi je bil zelo zabaven, ker smo veliko raziskovali. Upam, da se bo ta dan še zgodil.

Nataša Molnar, 6. a

NARAVOSLOVNI DAN

Zjutraj smo odšli v šolo z malimi nahrbtniki, v katerih smo imeli le zvezke za naravoslovje. Najprej smo imeli učiteljici Urško Kostanjevec in Jožico Vršič, našo razredničarko. Ogledali smo si videokaseto z naslovom Vse o trdnih snoveh, kapljevinah in plinih. Ta film je bil zelo poučen. Naredili smo poskus segrevanje ledu, nato segrevanje joda, ki mi je bil najbolj všeč, saj je iz trdnega prešel v plinasto stanje, iz rjave ploščice v vijolični plin. Dobili smo učne liste ter jih rešili. Nato smo poimenovali laboratorijska orodja in spoznali dele mikroskopa. Prinesli smo mikroskopa, večjega in manjšega. Ogledali smo si različne snovi – preparate, od listov do las.

Zgodila se mi je tudi nesreča. Pri malici sem z roko zamahnila proti jogurtu in že sem imela vse polito po hlačah. Zadnjo uro smo si ogledali risanko o pticah, ki so mi najlepše.

Ta dan se mi je zdel zelo, zelo zanimiv, ker smo naredili kar nekaj eksperimentov.

Tadeja Kuri, 6. a

VITOMARCI, MOJ DOMAČI KRAJ

Vitomarci ležijo v Slovenskih goricah. Večja bližnja mesta našemu kraju so Ptuj, Maribor, Gornja Radgona in Lenart. V bližini teče reka Pesnica.

V Vitomarcih živi okrog 1.300 ljudi, ki so naseljeni v sedmih različnih vaseh. Te vasi so Novinci, Slavšina, Vitomarci, Gibina, Drbetinci, Hvaletinci in Rjavci.

Občina Sveti Andraž je velika 17,6 kvadratnih kilometrov. V Vitomarcih imamo seveda veliko javnih ustanov. Najpomembnejši so občinska uprava in pošta ter šola, muzej, kmetijska zadruga, gostilna, pokopališče.

Vitomarci niso le lep kraj, temveč imajo tudi veliko kulturnih spomenikov in naravnih lepot. Kulturni spomeniki so tri kužna znamenja, sedemnajst kapelic, Hrgova viničarska hišica, cerkev, studenci na vreteno, preše za stiskanje grozdja.

Ker so Vitomarci bogati z gričevji in bregovi, sta zelo razvita sadjarstvo in vinogradništvo, tako je bilo že nekdaj, da so v naših krajih živeli znani sadjarji in vinogradniki.

V našem kraju je živel veliko znanih oseb. To so: narodni junak Vinko Jurančič, pisatelj Ignac Kopriverc, učitelj Ivan Strelec, pravnik Franc Jurtela.

Ljudje so pretežno zaposleni v drugih krajih. Nekaj pa se še jih ukvarja z perutninarstvom, živinorejo, poljedelstvom, vinogradništvom in sadjarstvom.

V preteklosti sta nastala pomembna materialna vira. Mednje sodita star zapis iz leta 1297, ko je kraj prvič omenjen v pisnih virih in lepa cerkev, ki so jo začeli graditi leta 1513. Skozi Sv. Andraž je pot tudi vodila Metoda in

Cirila, ki sta pokristjanjevala ljudi ter Turki so pustošili v naših krajih.

Za naš kraj so značilne različne jedi, kot so kvasenice, potice, domač kruh, žganje in vino.

Rada imam moj domači kraj.

Tina Brotšnajder, 7. b

POROČILO O KULTURNEM DNEVU

V četrtek, 3. 1. 2013, smo imeli kulturni dan. Najprej smo imeli razredno uro. Pri razredni uri smo se pogovarjali o bontonu v gledališču. Potem smo imeli malico. Ob 9.30 h smo se z avtobusom odpeljali v Maribor v gledališče.

V Mariboru smo imeli čas še za ogled trgovin. Ker je ta čas hitro minil, smo se odpravili v gledališče. V gledališču je že bilo veliko otrok. Najprej smo oddali jakne in šli na svoje sedeže. Gledali smo predstavo Vesela vdova. Predstava je govorila o ženski, ki ji je umrl mož in bi se rada znova poročila. Imela je veliko oboževalcev, ker je bila zelo bogata. Na koncu se je zaročila z grofom. V predstavi so peli in tudi govorili. Med dejanji so bili odmori. Za spremljavo petju je igral orkester. Da smo lažje razumeli, kaj so govorili in peli so, imeli nadnapise. Predstava je trajala 3 ure.

Predstava mi je bila zelo všeč. Zelo všeč so mi bili njihovi kostumi in scena. Na koncu smo vsem igralcem dali velik aplavz.

Janja Simonič, 8. a

INTERVJU Z MOJO BABICO EMO ILEŠIČ

Intervjuvala sem mojo babico, Emo Ilešič. Povprašala sem jo o življenju nekoč, predvsem o šolskih časih.

V katerem kraju si obiskovala šolo in kakšni so bili razredi?

Šolo sem obiskovala v Tišini, razredi so bili veliki in svetli. Šolo smo imeli v združenem domu, ker so gradili novo šolo.

Koliko vas je bilo v razredu?

V razredu nas je bilo 35 učencev/učenk, zelo veliko nas je sedelo v razredu.

Kakšni so bili učitelji, strogi?

Večina učiteljev je bilo strogih, imeli so šibe, ampak z njimi niso pretepali, temveč kazali snov na tabli.

Kakšne interesne dejavnosti ste imeli? Si hodila kakšni interesni dejavnosti?

Dramski krožek, folklorni krožek, novinarski krožek, pevski zbor, vrtnarstvo, športne aktivnosti, kuharski krožek... Hodila sem k pevskeemu zboru, novinarskem krožku, folklornem krožku, dramskem krožku in odbojki. Tišinska šola in šola v Podčetrtku sta bili prvi šoli po številu interesnih dejavnosti v Podravju.

Ali ste malico dobili v šoli ali ste si morali svojo nositi s sabo?

Od začetka smo nosili od doma, kasneje v 6. razredu pa smo malico dobili v šoli, vendar smo jedli v razredih.

Koliko dni v tednu ste imeli pouk?

Šest dni (od ponedeljka do sobote). V nedeljo smo morali obvezno hoditi k maši.

Ste hodili na izlete?

Ja, vozili smo se z vlakom ali avtobusom. Obiskali smo več slovenskih znamenitosti in krajev.

Kaj si delala po pouku?

Najprej sem imela 4 km poti do doma, približno eno uro hoje. Ko sem prišla domov, sem morala pasti krave ali svinje. Zvečer sem delala nalogo ob slabi petrolejki, potem sem šla spat.

Ste imeli tuji jezik?

Ja, srbohrvaščino in nemščino. Bolj mi je bila všeč nemščina, ampak lažja je bila srbohrvaščina.

Kaj ste počeli, ko ste imeli športni dan?

Imeli smo tekmovanja podobno kot danes; tek, metanje krogel, skok v daljino, odbojko, nogomet ...

Kje si kupovala obleke, ki si jih nosila v šolo?

Nekaj sem dobila od tete iz Ljubljane, nakupovala je v Italiji. Včasih pa smo kupili oblačila v Avstriji na razprodajah.

Kakšna je bila hrana v šoli, kakšna pa doma?

V šoli smo dobivali kruh z namazi in napitke, doma pa sem jedla domačo kmečko hrano, imeli smo veliko kmetijo.

Kje si se naučila kuhati? Se spomniš hrane, ki si jo skuhala prvič?

Kuhati sem se naučila od babice, bila je kuharica v Avstriji. Moja prva hrana je bila prežganka z jajci, ki se mi je zdela brez okusa, ker sem jo pozabila soliti.

Ti je bilo tvoje otroško življenje všeč ali bi si ga spremenila, če bi imela možnost?

Ne, vsekakor ne, imela sem lepo otroštvo, ker smo živeli na kmetiji, kjer je bilo veliko živali ter veliko sadja, v bližini pa Mura, kjer smo se kopali.

Takšno je bilo otroško življenje moje babice. Po njenih besedah prijetno, veselo in doživeto.

Nadja Ilešič, 8. b

INTERVJU

Imel sem intervju s stricem. Moj stric je Milan Černel. Učitelj matematike, vsi ga poznajo kot režiserja in igralca.

Kdaj in zakaj si se pridružil gledališču?

Gledališki skupini sem se pridružil v 8. razredu, ko mi je takratna režiserka gospa Vida Toš ponudila vlogo 85-letnega starčka. Čeprav sem igral osebo, ki je bila 75 let starejša od mene, sem užival v norijah, ki so jih delali starejši soigralci.

Koliko različnih vlog si že odigral?

V moji gledališki karieri sem z odraslo gledališko skupino odigral približno 25 vlog, sodeloval in igral sem tudi v desetih otroških predstavah. Kot gostujoči igralec sem igral tudi v Ptujskem gledališču, v skupini OŠ Breg in na OŠ Brežice, snemal pa sem tudi tri reklame za RTV Slovenija.

Ali si sodeloval tudi v kateri drugi kulturni dejavnosti?

Poleg dolgega statusa v gledališču sem več kot 20 let igral prvi brač v tamburaškem orkestru, poskusil sem se tudi v petju, ampak sem hitro obupal, saj nimam posluha.

V katerih igrah si igral in katera vloga ti je bila najbolj všeč?

Odigral sem že veliko vlog, od policista, zdravnika, poslanca, župnika, starčka, tajne agentke itd. Najbolj všeč sta mi bili vlogi starčka Janka v Čaju za dve in gospodinji moškega spola v predstavi Moški padajo z neba.

Ali je težko biti režiser in igralec hkrati?

Zelo! Paziti moraš kako boš odigral svojo vlogo in hkrati moraš nadzorovati celo skupino.

Kako dolgo potrebujete, da na oder postavite eno gledališko predstavo?

To je odvisno so vrste predstave. V povprečju pa za posamezno predstavo zadostuje okrog 20 vaj.

Ali se je kdo od tvojih bližnjih tudi ukvarjal z gledališčem?

Moja starejša sestra je bila dolga leta šepetalka v gledališki skupini, mlajša sestra je dolgo igrala v tamburaškem orkestru.

Ali se med predstavo kdaj zmotiš ali pozabiš besedilo?

Da, na vsaki predstavi se kaj zmotim ali pozabim in potem improviziram, zato niti dve predstavi nista enaki.

Ali ste kdaj ti ali tvoji soigralci na odru naredili kako norijo?

Joj, na vsaki predstavi se zgodi kaka norija, namerno ali nenamerno. Zgodilo se je, da se je na odru zlomil stol na katerem sem sedel, moji soigralci so mi v čevlje nastavili zaseko, v žep svinjski rep, v jogurt tabasko, v obleko mravlje . . .

Kaj ti pomeni igranje v gledališču?

Gledališče mi veliko pomeni, predvsem pa veselje, smeh, sprostitve, zadovoljstvo in druženje s prijatelji.

Jure Kralj, 8. b

INTERVJU Z MAMO

Moja mama je Elizabeta Kosec. Z njo sem se pogovarjala o njenem otroštvu in mladosti.

Kam si hodila v šolo in kakšni so bili razredi?

Hodila sem v šolo v Juršince. Razredi so bili v začetku slabo urejeni, pri starih oknih v razredu je v zimskem času zelo pihalo. Stoli so bili izdelani iz lesa in so se zelo majali tako kot tudi mize.

Kakšni so bili učitelji?

Učitelji so bili zelo strogi. Če smo bili poredni, so morali prste rok položiti na mizo in učitelj te je udaril po prstih.

Kakšno obutev in obleko si nosila ?

Obleko in obutev so nam kupili starši, ne da bi bili prisotni pri nakupu. Ob začetku vstopa v šolo še si nismo mogli kupiti oblačil in obutve, ker ni bilo denarja, ampak smo nosili tista oblačila, ki smo jih dobili v dar.

Kako ste se zabavali v prostem času?

V prostem času smo skakali gumnivost, se igrali z žogo. Ko pa ni bilo prostega časa, smo morali doma pasti živino in pospravljati ter opravljati vsa poljska dela, okopavanje, sejanje kornze ...

Kakšne predmete ste imeli ?

Predmeti: slovenščina, zgodovina, matematika, spoznavanje družbe, zemljepis, lepopis.

Kako ste hodili v šolo?

V šolo smo hodili peš, več kot 4km. Tudi ko je bilo veliko snega ali ko je šel dež. Če je šel sneg in ga je dosti zapadlo, je babica šla naprej pogledat, če lahko sploh gremo peš po snegu.

Kakšno malico ste imeli?

Za malico smo imeli pašteto in čaj, marmelado na kruhu, mlečni zdrob. Malice niso bile tako skromne kot danes in v šoli smo zelo radi jedli.

Maja Čuček, 8. b

MOJE ODRSKO ŽIVLJENJE

Javno sem začel nastopati že v vrtcu. Takrat še nisem sam javno nastopal, ampak je bila z mano vsa skupina iz vrtca. Že takrat sem premagal strah do nastopanja pred občinstvom.

Zares se je začelo šele v 2. Razredu, ko sem v božični igri dobil glavno vlogo. Od takrat naprej se je zvrstilo kar nekaj iger. Zelo sem se zabaval med igranjem različnih »skečev«, ki jih je napisala učiteljica Kristina Kavčič. Velikokrat me je pred vsemi pohvalila. Eno od pohval je očitno slišala tudi učiteljica Jožica Vršič, ki me je v nadaljnjem uspešno vodila pri mojem »odriskem življenju«. Pod njenim vodstvom sem odigral kar nekaj iger kot so: Kralj trebušnik, Kraljevi smetanovi kolači, Županova Micka ... Z igro Kraljevi smetanovi kolački smo se po največ zasluženih točk na Medobčinski otroški gledališki reviji uvrstili na regijsko. Tam smo za las zgrešili državno. A kljub »porazu« na regijski otroški reviji, smo se z prijatelji zelo zabavali. Še bolj pa nas je razveselila pozitivna kritika, v kateri sva bila posebej pohvaljena jaz in moj sošolec Tadej Zorec, ki me je spremljal pri vsaki gledališki igri. Nazadnje pa sem večji gledališki uspeh požel z ekipo »Županove Micke«, ki jo je prav tako vodila Jožica Vršič. Po uspešno odigrani sezoni me je učiteljica prijavila na avdicijo za film: Gremo mi po svoje 2, kamor pa zaradi hudega sneženja

nismo mogli iti. Na odru nisem samo zaradi iger, ampak sodelujem tudi kot povezovalac proslav.

Trenutno vztrajno čakam na naslednjo gledališko sezono in na novo vlogo ki mi bo dodeljena.

Jure Rajh, 9. a

TRUBARJEVO PISMO

Ko sem nekega dne brskala po starih stvareh na podstrešju, sem našla zanimivo pismo.

» Piše se leto 1548 ...

Neke sončne nedelje sem se odpravila na sprehod po Ljubljani, bil je zelo lep dan, zato ni bilo gneče v mestu, saj so bili skoraj vsi na izletih. Po kakšni uri in pol sprehajanja sem se odpravila v kavarno na Glavnem trgu. Ko sem vstopila, sem pri mizi ob oknu zagledala gospoda, ki se mi je zdel zelo znan. Stopila sem do njega in ga vprašala, če je Primož Trubar. Odgovoril mi je, da je in mi rekel, če želim lahko prisedem. Povabilo sem seveda z veseljem sprejela. Nekaj časa sva se lepo pogovarjala in sem ga prosila, če mi lahko pove kaj o svojem življenju.

Začel je pripovedovati...

»Rodil sem se 9. junija 1508 v Rašici pri Velikih Laščah. Rodil sem se kot prvi otrok v družini, zato tudi ime Primož (primus – prvi). Doma smo imeli mlin, zato sem bil tudi nekoliko močnejše postave. Najprej sem se šolal na Reki, kasneje pa v Salzburgu, v Trstu in na Dunaju. Ko sem se vrnil z Dunaja, me je škof Bonomo posvetil za duhovnika, poslal me je v župnijo Laško. Kasneje sem postal vikar. Čez nekaj let so me pregnali, odšel sem v Nemčijo, kjer živim še danes. Imam tri otroke. Letos sem v Slovenijo prišel po dolgih petih letih in naslednje leto spet pridem, vendar z razlogom. Izdal bom namreč dve knjigi. Moje življenje je sicer lepo, vendar me muči bolezen, šen. Tako, draga Elizabeta, sedaj pa moram oditi, saj zvečer odhajam nazaj v Nemčijo. Hvala ti za pogovor in veliko sreče v življenju!«

»Hvala tudi vam gospod Trubar, vesela sem, da sem vas osebno spoznala, veliko sreče tudi vam!« In tako je šel. Čez eno leto se je res vrnil, nisva se srečala, sem pa izvedela, da je izdal dve knjigi, Abecednik in Katekizem.

Moja pra pra pra babica je imela res srečo, da je spoznala človeka, ki je danes zelo pomemben za nas Slovence in za naš knjižni jezik, književnost. Trubar se verjetno sploh ni zavedal kako pomemben bo za "svoje lube Slovence". On je začetnik slovenskega jezika in književnosti. Trubar je umrl pri svojih 78 letih, leta 1586.

Barbara Pihler, 9. b

Tudi na dnevih dejavnosti je vedno zanimivo ...

S TRUBARJEM NA KAVO

Nekega popoldneva sem srečala Primoža Trubarja. Za tiste, ki Primoža Trubarja ne poznate. Rodil se je 9. junija 1508 v Raščici pri Velikih Laščah. Po poklicu je bil pisatelj, pesnik, prevajalec in protestantski pridigar. Umrli je leta 1586 in je pokopan v Nemčiji.

Ko sem zagledala Primoža Trubarja, mi je po glavi rojilo veliko vprašanj. Pristopila sem k njemu in ga lepo pozdravila. Skupaj sva se odpravila na kavo. Vprašala sem ga: »Kako je bilo živeti v tistih časih?« Izvedela sem, da so v tistih časih napadali Turki, kurili so čarovnice, največ ljudi pa je umrlo zaradi kuge. Velikokrat je moral pobegniti v Nemčijo. Tisti časi so bili zelo pestri.

Zelo me je zanimalo, kako je dobil navdih, da je napisal prvi slovenski knjigi Abecednik in Katekizem. Odgovoril mi je, da je svoj narod tako ljubil, da je hotel jezik, ki ga je govoril preprost človek, zapisati. S temi zapisi bi si ljudje slovenski jezik zapomnili. Abecednik je napisal, da bi se ljudje naučili črke ter se tako naučili brati in pisati. Katekizem in Abecednik je na naše ozemlje prevažal v sodih.

Na koncu mi je pripovedoval o svojem življenju. Povedal mi je, da se je šolal v Reki, Trstu, Salzburgu in na Dunaju. Primož Trubar se je kar trikrat poročil. Imel je dva sinova in eno hčer. Podpiral je Jurija Dalmatina, bral pa je tudi spise Erazma Rotterdamskega. Trubar je zraven slovenščine, znal še tri jezike, in sicer nemščino, latinščino in italijanščino. Zraven Katekizma in Abecednika je napisal še veliko drugih knjig in pesmi. Hišna postila, Ene duhovne pesmi, Cerkvena ordninga in še veliko drugih knjig. Povedal mi je tudi, da mu je skoraj celo življenje nagajala bolezen, šen. Noge so mu hudo otekale in ga bolele.

Srečanje s Primožem Trubarjem je bilo zanimivo in poučno. Upam, da bo še veliko takih srečanj.

Katarina Gomzi, 9. b

Pred enim tednom sem na Ptujskem gradu srečala Primoža Trubarja. Meščane je nagovarjal: "Moji lubi Slovenci!"

Zapletla sva se v pogovor ob kavi. Noge je naslonil na stol in videlo se mu je, da ga bolijo. Vprašala sem ga, kaj ga muči. Rekel je, da ima bolezen, šen. "Poskusil sem že vse maže, kreme pa mi nič ne pomaga." Ker vem, da ima jutri, torej 9. junija rojstni dan, sem ga odpeljala k stari ženici, ki dela kreme iz zelišč. Gospa ga je takoj prepoznala, saj je bila zelo pametna ženska. Vendar pa zaradi vseh pisav, ki so se takrat borile za prevlado med seboj, ni vedela, v kateri je napisal prvi slovenski knjigi Abecednik in Katekizem. "Napisal sem ju v gotici. Sploh pa je zelo zanimiva zgodba, kako se je vse to odvijalo. Vama jo povem?" "Seveda!" je odgovorila ženica, jaz pa sem samo pokimala.

"Bilo je v Nemčiji, kakih 10 let nazaj. Ravno malo po smrti moje druge žene. Še vedno sem žaloval, vendar sem se hotel z nečim zamotiti, zato sem se odločil napisati knjigi. Hotel sem, da bi bili v slovenščini, da bi bili tudi mi pismeni ter imeli svojo pisavo tako kot Nemci. Ker še nisem ničesar imel, sem moral začeti z Abecednikom. Razmišljal sem katere črke bi uporabil, da bi bila edinstvena, posebna. Pisal sem jo vsaj pol leta. Ko je bila končana, sem bil zelo zadovoljen s svojim delom. Ker še nisem imel idej za naslednjo knjigo in sem se hotel malo spočiti, sem se odpravil malo pohajkovat po mestu. Naletel sem na starega prijatelja, znamenitega Erazma Rotterdamskega. Videla sva se po kakšnih treh letih in odšla sva na kavo. Pokazal mi je svoje spise. Med branjem sem dobil ideje za svojo naslednjo knjigo. Bil sem ves navdušen, ko sem naenkrat zaslišal grozovit krik. Odtekla sva na trg pogledat dogajanje. Videla sva že žensko, ki gori na grmadi. Govorilo se je, da naj bi bila čarovnica. Zame so to vedno bile bedarije. Malo bolj pametna ženska in že bi naj bila čarovnica. Nobeden od naju ni hotel gledati tega, zato sva se odpravila vsak v svojo smer. Doma sem začel pisat Katekizem. Pisal sme ga noč in dan, končno je bil končan. Takrat sem bil dve leti starejši in modrejši. Sedel sem zunaj na sodu in razmišljal, kako pretovoriti knjige v domovino. Opazoval sem okolico in zagledal sem se v sod. "Moralo bi delovati," sem si rekel. Čez en teden sem se odpravil na polletno potovanje. Ker sem bil dober govornik in pridigar nisem imel večjih težav, bilo pa je naporno. Ko sem končno bil v Sloveniji je bilo prelepo." Tako je Trubar končal svojo pripoved in se poslovil.

Na žalost je moj dober prijatelj, s katerim sem ohranjala stike, umrl 28. junija 1586 v Nemčiji, kjer je tudi pokopan. Sama pa sem se odločila, da bom na ta dan obiskala njegovo rojstno hišo v Raščici pri Velikih Laščah.

Vesna Fekonja, 9. b

PROSTOVOLJSTVO NAS PLEMENITI

5. decembra zaznamujemo Mednarodni dan prostovoljstva. Ob tej priložnosti smo našim učencem, ki so se udeležili nagradnega natečaja Bodi UP, razdelili majice, ki simbolizirajo prostovoljstvo.

Nagrajenci so napisali esej o prostovoljstvu in dva izmed njih, ki sta ga napisala učenka 7. a razreda Veronika Podgoršek in učenec 9. b razreda, Mario Kramberger, tudi objavljamo.

PROSTOVOLJNO DELO

Mnogo ljudi po svetu se odloča za različne oblike prostovoljnega dela. To pomeni, da delajo iz veselja in za to ne dobijo plačila.

Prostovoljno delo lahko opravljaš na več načinov. Lahko čuvaš sosedove otroke, sošolcu pomagaš pri učenju, ali pa starejši gospe iz trgovine neseš vrečke. Z majhnimi dejanji lahko osrečiš drugega in pomagaš sočloveku. Velikokrat naredimo kaj prostovoljnega, pa se tega niti ne zavedamo. Namen prostovoljnega dela je, da se za pomoč drugim združimo, si pomagamo, izkažemo spoštovanje do trpečih. Učenke devetih in drugih razredov pomagajo mlajšim učencem. Zabavno je, saj se lahko tudi od mlajših česa naučiš. Ob koncu dneva pa so zadovoljni vsi, prostovoljke in otroci.

Veronika

Prostovoljno delo se mi zdi zelo plemenito dejanje. S tem pomagamo posamezniku ali družbi. Nekaterim ljudem, ki nimajo denarja, da bi plačali neko storitev, lahko prostovoljno pomagamo. Pri tem delu ne dobimo plačila, ampak občutek zadovoljstva, ker smo nekomu pomagali in mu tako olajšali življenje. To je za prostovoljca vredno več, kot zaslužek.

V Sloveniji imamo veliko prostovoljcev: Pomagajo pri gašenju požarov, gradijo hiše, čistijo naravo, nudijo brezplačne inštrukcije ...

Tudi sam rad pomagam starejšim. Večkrat pokosim travo, babici prinesem drva in obiščem maminega strica, ki se me zelo razveseli, ko mu zaigram na harmoniko.

V teh težkih časih vedno več ljudi potrebuje pomoč in prav je, da jim pomagamo, če lahko. Morda bomo tudi sami kdaj potrebovali pomoč.

Mario

To je le del Veronikinega in Mariovega razmišljanja o prostovoljstvu. Upamo, da je nagovorila tudi vas in da boste našli priložnost za pomoč drugim.

Mentorica ID Prostovoljstvo:
Jasna Lipovž

PRVALIGA. SI

NK MARIBOR: Klub z največ denarja v Sloveniji. Letos nas je odlično zastopal v Evropski ligi. Je klub z največ navijači. Klub z največ lovorikami.

NK OLIMPIJA: Klub z največjim štadionom v Sloveniji. A z najmanj navijači vzrok zato so drage vstopnice. Klub, ki po kvaliteti najbolj parira Mariboru.

NK DOMŽALE: Klub, ki je vedno uvrščen nekje v prvi polovici lestvice. So klub, ki lahko presenetijo ali razočarajo.

FC LUKA KOPER: Klub iz Primorske. Njegovo drugo ime je Kanarčki. So zelo uspešni.

NK ALUMINIJ: Je novinec v prvi ligi. Klub z nekoliko slabšimi pogoji za trening. Občasno prijetno presenetijo.

FC MURA: Klub z najmanj denarja v Sloveniji. Klub, ki je igralcem dolžan še lansko plačilo. Prisiljeni so bili prodati nekatere boljše igralce.

Uroš Pelcl, 8. b

ZIBKA

Pred leti je v zibki mamina sreča zajokala,
za mamo velika sreča, zame grozna nesreča, bila je ta
zibka jokava.

Ob zibki je mama name večkrat pozabila,
tega prej ni nikoli storila.

Zibka ti si kriva,
ti si to naredila,
takšna ljubosumna misel je takrat v moji glavi rojila.

Danes pa vem, da zibka nič ni bila kriva,
le mene edinčka je v srečneža spremenila,
hvala zibka,
za celo življenje si mi sestro podarila.

Darko Štrafela

ŠALJIVKA

Nekoč je živel en grof
po imenu Krof.

Naročil je sladico
veliko potico.

Namesto potice
dobil je petice.

Tanja Gavez, 4.b

MOJA DOMOVINA

Domovina naša prelepa
v mnoge lepote odeta.
Srečen vsak je v domovini.
Domovina je lepša kot roža,
ki zrasla je v zlatnini.

Vsi te spoštujemo in
tvoje lepote občudujemo.
Potočke in morja
in cela obzorja,
občuduje vsak dan naše oko.

Naj bo Štajerc ali Dolenc
vsak dober je Slovenc.
Pa vendar denar sveta je vladar
in nekaterih src gospodar.

Janja Simonič, 8. a

PESEM O SREČI

Sreča je nekaj lepega,
nekaj smešnega,
nekaj debelega ali nekaj suhega.

Sreča je,
da ti nekdo pogleda v oči
v tihi, temni noči.

Sreča, kaj je to?

Je ptica,
ki leta ob večerih.
Je pica,
ki jo zagrižeš pri večerji?

Kaj je sreča.
Morda lepota srca mojega.

Katarina Gomzi, 9. b

ZIMA, ZIMA BELA

Megla, ivje, sneg, uš, uš,
čas je za en topel tuš,
zraven pa velika čaša čaja,
da mi gripa ne nagaja.
Drv veliko nanosimo,
da na toplem živimo,
vmes pa na sneg še skočimo,
da snežaka naredimo.
Ko snežak se bo stopil,
takrat se zvonček bo zbudil.

Nuša Čeh, 6. B

SREČA V PRAZNIKIH

Ko prvi sneg zapadel je,
se v meni nekaj prebudilo je.

Luč me vodila je tja,
kjer sreča moja je doma.

Sreče se ne da kupiti,
moraš le jo z drugimi deliti.

Sreča se zares v praznikih skriva,
saj jo vidim, kje prebiva.

Nuša Gavez, 5. a

RADA BI BILA ROŽA

Rada bi bila roža, dišeča vrtnica.
Rada bi bila roža, roža, ki ti polepša
dan.
Zbriše skrbi, rada bi bila roža.

Vedno bi cvet moj oznanjal pomlad,
vedno bi risal smeh na obraz.
Rada bi bila roža, ki omamno diši
in nikoli ne oveni.

Roža, ki vedno te spremlja,
in nikoli ne zapusti.
Rada bi bila roža, roža tvojih sanj,
roža, ki te spremlja vsak dan.

Rada bi bila roža, roža poletja,
ko polno je cvetja.
Roža, ki v sončni svetlobi se milo
smeji in v toplem vetru sanje lovi.

Teja Kolosovski, 8. b

MALČEK ZASPAŃČEK

Malček zaspanček tiho smrči,
ko luna mežika, mu sanje gradi.
Le sanjaj zaspanček,
ti mali malček,
da zjutraj poln energije boš ti!
Ko zjutraj zbudi se malček
zaspanček,
mu sonček posveti v oči in reče:
»Malček zaspanček, ti nisi več
malček,
zrastel si že za šopek banan!«

Rene Zorman, 3. a

MOJA RODNA DOMOVINA

Moja rodna domovina,
ta naša kokoška fina.
Tu sem se rodila,
kjer dobre vile žive.

Pozimi jo sneg pobeli,
poleti se v našem malem morju
namakamo radi vsi.

Kdor pride k nam,
ne bo hotel nikoli
oditi več drugam.

Majhna in lepa
moja Slovenija,
bodi vedno pozdravljena.

Štajerc. Primorc, Dolenc
vedno naj vsak
ponosen bo,
da je Slovenc.

Patricija Peklar, 7. a

Odgovorni urednik: mag. Mirko Žmavc, ravnatelj
Zbrala in jezikovno pregledala: Suzana G. Logar
Uredila in obdelala: Polonca Pangrčič
Fotografija na naslovnici je iz arhiva šole
Januar 2013